

BÍLÁ TMA

ZDENKA HAMEROVÁ

motto detektivka

Bílá tma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdenka Hamerová

Bílá tma – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

BÍLÁ
TMA
ZDENKA HAMEROVÁ

Praha 2018

© Zdenka Hamerová, 2018
Cover photography © Silas Manhood, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-267-1080-6
ISBN e-knihy 978-80-267-1124-7 (1. zveřejnění, 2018)

*Nechceme vědět, co se skrývá v bílé tmě. Nechceme na to ani myslet.
A už vůbec si nechceme připustit, že v bílé tmě může zabloudit
kdokoliv z nás. A když v ní uvázne někdo z našich nejdražších,
nepřestáváme doufat, že z ní najde cestu ven. Doufáme a doufáme.
Až do jeho smrti.*

1.

„Nesnáším to tam. Vadí mi pachy jídla, pachy lidí, pach dezinfekce i ložního prádla. Ty zdi jsou tím úplně nasáklý. Jsou bílý, a přesto temný. Když se dotýkám staroušek, cítím, jak si ze mě berou energii, vnímám takový zvláštní brnění v dlaních,“ řekla Lída a potáhla z cigarety.

„Taky budeš stará,“ odpověděla Rita a sledovala, jak namodralý kouř dovádí kolem (jejích!) bělostných záclon. Neměla kamarádce dovolit kouřit v nové kuchyni. Lída si protřepala hnědé vlnité vlasy a odfoukla ofinu, která jí padala do oříškových očí. Jako by tím gestem podvědomě sdělovala světu: To tedy ne, takhle krásně JÁ budu vypadat navždy.

„Starouškům ráda předám trochu energie. Jednou taky budu potřebovat pomoc. Nic proti nim nemám. Ale proti domovu ano. A ředitelka to ví. Vycítí to, i když se přetvařuju.“

„Proboha, jdi konečně dělat něco jinýho, nebo ti v tom domově důchodců hrábne,“ doporučila Rita.

„Domov důchodců se už dávno neříká, milá Rito. Když už, tak penzion pro seniory, domov pro seniory rodinného typu a tak podobně...“ ušklíbla se Lída. „A nemůžu hned odejít, mám rozdělanou práci.“

„Jakou práci? Nějaký projekt?“

„Ne,“ zašeptala Lída tajemně. „Musím něco dotáhnout do konce.“

„A co? Řekni mi to,“ naléhala Rita.

„Něco se děje. Něco se mi přihodilo, ale zatím ti nemůžu nic říct. Je to příliš zamotané a taky si nejsem úplně jistá.“

„Jistá čím? Nenapínej mě.“

„Je toho víc. Mám ošklivé tušení. Tedy, nechci říkat podezření.“ Lída se odmlčela a upřela oči někam do daleka. Pak vzdychla. Lídiny stížnosti na domov pro seniory, to byla obnošená vesta. Ale slovo „podezření“ vyjadřovalo mnohem víc než naříkání na ředitelku a kolegyně.

Rita bouchla do stolu. „Nenapínej mě! Jestli máš nějaký problém, tak ho spolu vyřešíme!“

„Hleďme, jak se nám Margarita probrala ze spánku,“ usmála se Lída a ležérně si opřela nohu o protější židli. V ten moment vypadala velmi půvabně.

„Pověz! V domově stařečků straší?“ vyptávala se Rita dychtivě.

„Zdánlivě je všechno v pořádku,“ mávla rukou Lída. „Ale to hlavní jsem zatím neřekla nikomu. Nemám důkaz. Nemám ani moc možností. Strašně jsem se do něčeho namočila a nevím, jak z toho ven. Až je mi z toho zle. Musíš se stát mým... jak bych to řekla, aby to neznělo hloupě,“ usmála se. „Snad partákem?“

„Klidně!“ vyhrkla Rita. „Budu tvým partákem, a teď to všechno vyklop! Jak ti můžu pomoci?“

„Pojď makat do penzionu.“

Na pár vteřin nastalo hrobové ticho, pak Rita pomalu vydechla. „Děláš si srandu? Na penzion nadáváš, kudy chodíš, a mě bys tam verbovala do práce?“

„Jo. Jinak ti neřeknu nic. Potřebuješ normální práci. Máme stejnou školu, a přitom chodíš na brigády do supermarketu.“

„Aha, takže ono se v podstatě nic neděje, jen ti jde o moje ‚dobro‘. Moje práce ti připadá méněcenná.“

„Ne! Ale v domově bys měla víc peněz,“ řekla Lída smířlivě. „A byly bychom na všechno dvě.“

„Mám děti a jsem sama,“ opáčila Rita. „Práce v pen-

zionu jsou víkendy a směny. Už takhle mám problém s dojížděním. Dělat dvanáctky si nemůžu dovolit.“

„Máš kolem sebe tak obrovskou rodinu, že by se ti o děti postarala.“

„To po nich nemůžu chtít,“ ohradila se Rita. „Doteď mi pomáhali ažaž. A nezlob se, já prostě v domově důchodců pracovat nechci.“

„Není to přece klasický domov důchodců. Je tam mnohem míň klientů.“

„To je pravda, ale jsou to ty nejtěžší případy. Dědečkové a babičky bez naděje. Je to psychicky i fyzicky náročný. A ty by sis měla najít jinou práci, pokud cítíš, že tě to tam trápí.“

„Máš pravdu.“

„Tak mi řekni, co se děje, a popřemýšlíme spolu. Někdo stařečkům ubližuje? Okrádá je nebo něco podobně hnusného? Není to tak dlouho, co se podobným případem plnily noviny.“

„Ne, o okrádání nejde. Něco se mi stalo. Něco děsivého. Víš, možná ti připadám, že jsem v pořádku, ale nejsem. Mám nervy úplně v kýblu. Jen se přetvařuju, aby nikdo nic nepoznal.“

„Proboha, Lído, ty mě děsíš!“

„Jo. Sama jsem vyděšená. Ještě dnes večer si něco ověřím a pak ti dám něco přečíst. Schválně, co si o tom budeš myslet. Taky se poptám, jestli by pro tebe v penzionu nebylo místo.“

Rita sykla a zavrtěla hlavou. „Něco, něco, něco! Řekni mi co? Pomůžu ti ráda, ale dělat tam fakt nechci.“

„Ale pochop, že by díky tomu bylo všechno jednodušší,“ namítla Lída. „Když ti to jen povím, nebudeš mi věřit. Možná se mi i vysměješ. Potřebuju spřízněnou duši, Rito. Musím ti toho hodně říct.“

„Tak mi to řekni, ale já tam prostě pracovat nechci,“ zopakovala Rita rázně. „Nejsem tak silná jako ty. Nedomážu to. Já na rozdíl od ostatních vím, co to je, dělat s lidmi, kteří jsou fyzicky i psychicky v háji. Kdyby to byl obyčejný domov důchodců, kde lidi chodí na procházky, koukají na telku, babičky pletou koberečky, jezdí na koncerty... budiž. Ale tady jsou už z osmdesáti procent na druhém břehu. Mozek mají doslova v bílé tmě. Nechtěj to po mně.“

„Dobře,“ vzdychla Lída a lehce se jí zachvěly rty.

„Řekla jsi o svých problémech Alexovi?“

Lída tiše zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Proč?“

„Alex by to absolutně nepobral.“

„Vždyť je to tvůj partner!“ připomněla Rita.

„No právě!“

„A někomu jinému? Třeba nějaký kolegyni? Nebo Monice? Nebo Ivetě?“

„Ne! Tobě jsem to chtěla říct!“

„Jasně, jenže já tvoji podmínku nemůžu splnit, tak si to tedy nech, no!“ naštvála se Rita.

Lída sebrala ze stolu zlatý zapalovač s nápisem a hodila ho do kabelky. „Kdyby se mi náhodou něco stalo, tak...“

„Tak co?“

„Ale nic, to je absurdní,“ usmála se.

„Proč by se ti něco mělo stát? A co tím myslíš? Sakra, řekni mi to!“ Rita už začínala mít vztek a pocit, že jí kamarádka vydírá.

„Ne, to je blbost. Nic se mi nestane. Ježíši, já jsem pitomá, co by se mi mělo stát, proboha!“ rozesmála se. „Asi už jsem paranoidní. Nic se mi nestane. Měj se krásně, zlato,“ řekla Lída a vlepila Ritě polibek na tvář.

Otiskla jí na plet' svou rudou rtěnku. „Já běžím. A přemýšlej o tom, co jsem ti nabídla.“

„No to si piš, že budu. Jsem z tebe úplně zmatená,“ řekla Rita vyčítavě.

2.

Studená kovaná brána byla otevřená dokořán. Pomalu šla dlážděnou cestou mezi stromy k hlavnímu vchodu penzionu pro seniory. Hustě sázené jehličnany a tůje tiše šuměly v lehkém větru, občas se ulomila drobná větvička a spadla do promrzlé řídké trávy. Celý areál budovy byl obehnán kovaným železným plotem s kamennou podestou. Hlavní vchod chránily stromy, ale věděla, že za domem je velká zahrada s lavičkami a záhony zázimovaných růží. Ponurý temný objekt se na jaře promění v rozkvetlou oázu ticha.

Než se odvážíla dál, posadila se na chvíli na lavičku. Pokud bude vysedávat moc dlouho, určitě nastydlne. Jenže ucházet se o práci zdravotní sestry po mrtvé kamarádce, to chce kuráž. A kdo se odvážil do bílé tmy za pichlavý plot, ten si musí odpočinout a nabrat sílu.

Lída je po smrti. Lída, kterou znala od dětství. Lída, která jí byla ze všech kamarádek nejbližší. Prý ji srazil nepozorný řidič. Jaká zvláštní náhoda. Co když to byl někdo velice pozorný. Až moc pozorný. Zvedla hlavu a zašklebila se proti mrakům, které vypadaly jako sražené mléko.

„Copak tady děláte, madam, chcete snad přimrznout?“ ozvalo se někde za jejími zády. Slova ani nemusela patřit jí, přesto se ohlédla. Uviděla staršího muže s čapkou na hlavě a koštětem v ruce. Mohlo mu být kolem šede-

sátky, možná víc. Zametal před vchodem, mezi kolena se mu motal dlouhý plášť a od úst mu šla pára. Vypadal jak z filmu ze sedmdesátých let. Rita vstala a s úsměvem pozdravila.

„Jestli jdete k někomu na návštěvu, já vás pustím. Ale je lepší chodit odpoledne,“ doporučil muž s visáčkou se jménem. Takže asi vrátný, pomyslela si Rita.

„Jdu za paní ředitelkou,“ vzdychla.

„Aha, tak pojdte. A co tak smutně? Vesele, děvče, vesele!“

Rita vstoupila do velkého tichého domu.

3.

Nezbytný nákup Rita provedla cestou domů z penzionu. Stihla to těsně předtím, než se parkoviště nacpalo k prasknutí auty maminek, které shánějí ptáčátkům a samečkovi jídlo do zobáčku. S nabitými igelitovými taškami vyjela z parkoviště supermarketu a vyrazila domů do Lhoty. Rita věděla, že by měla prozkoumat to zvláštní místo v zatáčce, kde Lída přišla o život. Párkrát už tudy projížděla, viděla na silnici takový ten divný červenofialový posyp, taky nákras křídou. Naskakovala jí z toho husí kůže a neměla odvahu zastavit. Proto vždycky jen přidala plyn. Jenže mezitím přšelo. Chladný vytrvalý déšť, který se vsakuje a obohacuje zemi o vnitřní vodu. A taky splachuje krev, křidu a písek ze silnice. Teď už pro změnu dva dny mrzlo. A dnes ráno zjistila, že je asfalt čistý. Mohla by se tam stavit. Jen tak. Zavzpomínat, uctít památku... Sakra, krucinál, do háje... To přece není možné tohleto, bouchla zlostí do volantu. „To není fér!“ vykřikla nahlas.

Nastartovala. Motor chvíli kašlal a pak se roztřeseně rozběhl. Malé clio se dalo unaveně do pohybu. Nejedu uctít památku! přiznala si. Jedu se prostě podívat. Protože chci. Protože bych ráda věděla, kdo a proč ukončil život mladé holky, která nikomu nic neudělala.

Po chvíli přijela k zatáčce, kde se silnice rozšiřovala. Z levé strany se tyčil skalnatý svah, Rita ho dobře znala, vždyť ve Lhotě vyrůstala. Ve tmě vypadal jako obří zkamenělá vlna tsunami. Možná Lídu děsil, proto nešla po silnici vlevo. Jako děti se navzájem strašily, že jednou skála spadne. Kdyby šla Lída vlevo, musela by kráčet pod skálou. Jenže silnice byla široká dost, nejspíš tedy přešla a rázovala po pravé straně levotočivé zatáčky. Možná se tak cítila bezpečněji. Nebo taky mohla stopovat. Pak stačilo, aby se za ní vynořilo auto, které jelo příliš rychle, a zachytilo ji.

Rita sjela ze silnice na kamenitou cestu, která vedla na druhou stranu rybníka. Nemohla stát v zatáčce, to by mohla přijít o život také, i když tudy moc aut nejezdí. Zaparkovala tedy o několik metrů dál.

Na pravé straně zatáčky se třpytily ojiněné šlahouny suché loňské trávy, kopřiv a rákosí. Vysoké stromy podél rybníka nesly zbytky sněhových čepic a mezi nimi probleskoval srpek měsíce, přestože ještě nebyla tma. Rita se vysoukala z auta. Pod nohama jí křupala stará stébla plná ledových krystalků. Tady někde byly kresby na silnici a písek, než je déšť odnesl. Takže tady Lída zůstala ležet. Auto jí muselo odhodit... Bloudila očima okolo sebe. Vyšetřovalo se tady, musí tu být vyšlapaná cestička v trávě. Možná několik cestiček. Ale nenašla nic. Vydala se k rybníku a cítila, jak ji kozačky začínají studit. Všechny plastové úlomky auta, případně střípky skla nejspíš sebrala policie do sáčků, jako důkazy. Kde se asi

takové důkazy skladují? Nebo se jen nafotí a vyhodí? Bože, tak morbidní otázky, opravdu chce tohle vědět? Ano, chce.

Ještě jednou se rozhlédla a začala si třít ramena a paže, protože mráz byl nemilosrdný. Stejně nic nezjistí, nic jí nenapoví... Možná chce jen tak stát a představovat si, jak vypadal řidič, který ukončil mladičký život krásné dívky, ujel a odmítl nést za svůj čin zodpovědnost. Možná je to nešťastný zoufalý zbabělec, který teď nemůže v noci spát. Nebo arogantní zmetek, co si nepřipouští vinu? Nebo to byl někdo dobře známý a věděl, co dělá, protože Lída zjistila, co zjistit neměla. Jenže policie s touto teorií nemůže pracovat. Nejdřív musí najít smrtící auto, pak jeho řidiče a dokázat mu zabití. Ale vražda by se prokazovala dost špatně. Podle drbů, které se táhly městem jako neomylná pevná nit, mělo auto bílou barvu. A řidič v zatáčce trhnul volantem, což prý prozradily stopy na asfaltu. To by přece mohl být znak vraždy, nebo ne? Ne. To rozhodně ne. Třeba zrovna psal SMS a nedával pozor nebo něco lovil v tašce a Lídu přehlédl. Uviděl ji na poslední chvíli a škulbl volantem.

Rita ještě chvíli brouzdala po pravé straně, několik metrů od zatáčky, kde za vysokým rákosím a trávou tiše mlčel zamrzlý rybník.

Až tady být Lída nemohla, to je nesmysl, napadlo ji. To už je příliš daleko od silnice. Její tělo se jistě našlo buď u vozovky, nebo blízko ní. Brzy se začne stmívat. Vráti se k zatáčce, palce u nohou už jí prokřehly na kost. Ušklíbala se. To jsem ale fakt blbá. Na co si to tady vlastně hraju? pomyslela si. Vždyť počasí už smylo úplně všechno. Dokud byly stopy čerstvé, pracovala s nimi policie a já byla zbabělá. Teď už tu jen ztrácím čas. Kašlu na to.

Stejně nevymyslím vůbec nic! Když se prudce obrátila k silnici, vyplašila hejno havranů. Vyrázili s mohutným pokřikem z větroví stromů, zatřepetali křídly a zvedli se do vzduchu. Rita přidala do kroku. V bílo-stříbrném travnatém koberci se najednou zalesklo zlato. Nebo se jí to jen zdálo? Zamířila směrem, odkud na ni blýskl žlutý odlesk. A vtom ho uviděla. Sehnula se a ledovými prsty sebrala ještě ledovější kovový zapalovač zlaté barvy. Jemně ho očistila jako nejvzácnější svátost. Nejdříve ji napadlo, že ho ztratil nějaký rybář, ale pak ho poznala. Patřil Lídě. Odklopila víčko a ucítila jemný zápach benzínu. Zkusila škrtnout, pak znovu, ale marně. Kamínek byl zřejmě navlhlý. Ne že by těmhle kuřáckým věcičkám rozuměla, ale nádobičko k doplňování zapalovačů vídala ještě v době, kdy otec kouřil, a jelikož byla dítě zvědavé, občas jí i něco vysvětlil. Takže tímhle zapalovačem si v tuto chvíli neškrtně. Ale to ani nepotřebuje. Obracela ho v prstech a zahřívala v dlani. Zlatý dámský zapalovač zippo s krasopisně vyrytým nápisem *My Ludmila forever* rozhodně neztratil žádný rybář. Vrátí ho Alexovi zpátky. Na památku.

4.

„Dáme si ještě něco?“ zeptala se Monika a podepřela si bradu.

„Nevím, já už mám dost,“ zasténala Iveta a pohládila si neexistující faldy na břicho.

Rita se styděla přiznat, že by se do ní ještě něco malého, či spíše většího vešlo a že ji zachvátila přímo nelidská chuť na sladké. „Už jsem taky plná,“ odsunula talíř, kde byly ještě před několika minutami hranolky a steak.

„Lída by si určitě dala jen salát,“ konstatovala Monika.

„A cigáro,“ dodala Rita.

„Třeba je tady s náma,“ usmála se Iveta a pohlédla na prázdnou židli.

Ritě se stáhl krk. Lída tady není a už nikdy nebude. Je to nespravedlivé a neskutečné.

Lídina rodina si veřejný pohřeb nepřála. „Rozloučení v úzkém rodinném kruhu,“ stálo na smutečním oznámení, které bylo vytištěno na domácí tiskárně. Možná je to tak lepší, napadlo Ritu a napila se. Z pohřbů, které dříve sloužily jako rituál vyprovázení a rozloučení, se stala stereotypní, drahá a divná akce. V obřadní síni by hrály tklivé písně z nabídky seznamu pohřební služby. Všude by stály pečlivě naaranžované anonymní kytky, studené věnce z katalogu květinářství s černými stuhami a doporučenými frázemi. Plakali by i lidé, co ji neznali, už jen proto, že je funus a že hrají smutně, aby se brečelo. („To byl pěkněj pohřeb, vid’te, pani.“ „Jo jo, měla to hezký, chudák holka.“)

„Já myslím, že policajti to auto nikdy nenajdou,“ dumala Monika a vytrhla Ritu z přemýšlení.

„Jaký auto?“ zeptala se Iveta.

„Jaký asi? Co srazilo Lídu. Na co myslíš? Prober se!“ houkla Monika.

„Musela to být hrozná pecka,“ pokračovala. „Náraz Lídu odhodil několik metrů. Ten řidič byl buď slepej, nalítej, nebo blbej.“

„Kdybych toho hajzla dostala do ruky, zakroutila bych mu krkem,“ zamumlala Iveta a Monika souhlasně kývla.

„Už vědí, co to bylo za auto?“ zeptala se.

„Slyšela jsem, že bylo bílý,“ řekla Rita.

„Kdoví jestli. Ve městě se toho napovídá,“ mávla rukou Monika.

„Na mrtvém mužou zůstat částečky laku a zůstanou i na silnici,“ řekla Rita. „Brácha přinesl z hospody informaci, že auto bylo bílý. A když to tvrdí brácha a info pochází z hospody, tak je to pravda.“

„Našel ji Dvořák, když jel ráno do Hájovic. Prý už byla mrtvá delší dobu,“ objasnila Iveta.

„Delší dobu? To jako několik dní?“ divila se Monika.

„Ne! Několik hodin. Vždyť to Dvořák na potkání vykládá. Jak viděl něco barevného, tak zastavil a...“

„Jak to, že si ‚něčeho barevného‘ všiml až Dvořák?“

„Asi v té tmě tělo nebylo moc vidět. Je tam dost vysoká šedivá tráva. Takovej ten vysoký plevel.“

„Podle mě už policajti vědí, co to bylo za auto. Na silnici přece vždycky zůstanou nějaké úlomky, hlavně plasty. Jednou jsem srazila srnku a auták byl úplně na odpis,“ uvažovala Iveta.

„Prosím tě, z plastových úlomků se toho asi moc poznat nedá,“ zavrtěla Rita hlavou.

„Jestli to byl někdo místní, tak ho najdou. Teď už jen stačí čekat, kdo dá tvému rodinnému autoklanu Mlynářů potlučené auto na opravu,“ pronesla Iveta.

„Brácha říkal, že u něj v dílně už byla policie. A opravdu musí bílá auta ohlásit,“ řekla Rita.

„Který? Máš tři bráchy,“ ujasnila Iveta, jako kdyby to snad Rita nevěděla.

„Honza. Ale na tom přece nezáleží. Mě by jen zajímalo, který hlupák by zabil člověka a pak by si v nejbližším servisu nechal opravovat auto.“

„No jo, to je asi pravda,“ pokývala Iveta hlavou.

„Holky, už dost, jak se o tom neštěstí můžete takhle chladně bavit,“ rozplakala se Monika.

„To je sebeobrana,“ pohladila Iveta kamarádku po ramenou. „My to přece nemyslíme zle. Jen nad tím vším přemýšlíme.“

„Autozabiják prostě nedá auto do servisu tady v okolí,“ uvažovala dál Rita. „To by musel být úplný magor.“

„Co ty víš? Pod svícnem je největší tma,“ řekla Iveta.

„Možná to nebyl nikdo odtud. Třeba to byl někdo z daleka. Mohl to být i zahraniční tirák,“ vzlykla Monika.

„To ne. To by poznali podle stop od pneumatik. Podle brzdné dráhy. Nevíte, proč šla Lída ze směny pěšky?“ zamumlala Rita. „Kdyby zůstala u Alexe, možná by ještě žila.“

„Tak to netuším,“ pokrčila Monika rameny.

Kvůli zapalovači, který Rita našla, a kvůli radosti z něj jí možná uniklo něco důležitého. „Něco“, čeho si sice všimla, ale nepřikládala tomu žádný význam.

„Holky, teď mě tak napadá... Já se v té zatáčce byla podívat a mám pocit, že jsem brzdnou dráhu neviděla. Ani to ‚škubnutí volantem‘, o kterém se povídá. Na té silnici není žádná stopa. Je možné, že už se za tak krátkou dobu rozjezdila? Já vím, že pak přišlo, ale stejně.“

Monika pokrčila rameny. „Možná jo. A jestli tam žádná brzdná dráha není, tak to jen dokazuje, jak nebezpečné bylo jít pěšky potmě a ke všemu vpravo. Ten řidič ji zahlédl na poslední chvíli a brzdit už vůbec nestihl.“

„Taky chodíme z Hájovic do Lhoty pěšky, vy chytlačky!“ okřikla je Iveta.

„Lídy maminka se prý zhroutila,“ řekla Monika.

„Divíš se?“ houkla Iveta a těžce polkla.

„S Alexem jste nemluvili? Třeba má taky nějakou teorii nebo názor,“ dodala Monika.

„Ještě ne,“ řekla Rita smutně. Vyndala z kabelky zlatý

zapalovač. „Něco jsem poblíž zatačky přece jen našla,“ přiznala tajemně.

„Ukaž!“ Iveta natáhla ruku a studený předmět jí vkouzl do dlaně. „Je opravdu Lídy. Dostala ho k Vánocům,“ konstatovala.

„Určitě jí ho dal Alex. Vrátím mu ho. Aspoň budu mít příležitost s ním promluvit,“ mínila Rita.

„Já jsem ho potkala v obchodě. Zvala jsem ho, jestli nechce přijít mezi nás, jenže odmítl,“ řekla Iveta.

„Holky, jsem jediná, kdo si připouští, že nemuselo jít o nešťastnou náhodu, ale o úmysl?“ pronesla tiše Rita, uchopila skleničku a napila se. Obě kamarádky ztichly a podívaly se na ni jako na blázna. „Jen mě to tak napadlo,“ dodala honem.

„Cože? Samo od sebe tě to napadlo? Nebo víš něco, co my nevíme?“ zamračila se Monika.

„Ne, je to blbost, беру to zpátky,“ opravila se Rita. Sakra, neměla kamarádkám radši nic říkat. Vždyť je to nesmysl. Lída sice zmínila nějaké podezření, které už nestihla vysvětlit, ale to neznamená, že by kvůli němu někdo vraždil. Tedy možná znamená. Ale nemusí do svého paranoidního podezření zasvěcovat i kamarádky.

„No, snad toho grázla policajti brzy najdou, at' už to udělal kdokoliv,“ vydechla Iveta a rozlila kamarádkám zbytek vína. „Lidunko, myslíme na tebe, pořád jsi tady s náma. Smrt je mrcha nespravedlivá.“ Pak všechny pozvedly svoji sklenku.

Rita se napila. Co když se vrah nikdy nenajde? A pokud ano, jak se to vlastně dozví? Policie se běžně nesvěruje obyvatelům ospalého městečka. Ovšem je jistá naděje, že ty správné drby vždycky nějak prosáknou.

„Mohla by ses ucházet o práci sestry místo Lidušky,“ nadhodila Monika náhle. Rita sklopila oči a zrud-

la, málem se zakuckala. Má se přiznat, že už navštívila ředitelku penzionu? Nebude vypadat jako sup?

„To bys mohla, konečně bys měla pořádnou a stálou práci,“ dodala Iveta. „Lídě by to určitě udělalo radost.“

„Moc vám děkuji za doporučení a péči, milé matky, zvážím to,“ pronesla Rita ironicky. „Lída s vedením domova nevycházela zrovna růžově. Nebyla tam šťastná. Tím pádem nebudu šťastná ani já.“

„Všude je něco. Měla bys stálý příjem,“ pokračovala Monika. „Lída nebyla spokojená nikdy a nikde.“

„Možná...“ kývla Rita.

5.

Kuchyně stále voněla novotou. Ritě tu bylo nejlépe, když nemusela nic dělat, což se poštěstilo málokdy. Trochu ji mrzelo, že obývací pokoj stál v projektu jinde než kuchyně. Chtěla mít tyhle dvě místnosti propojené a velké. Ale to se tátovi odvážila vytknout jen jednou jedinkrát. Tři dny s ní pak nemluvil. Celý byt je fajn, dům je nádherný a zahrádka akorát. Tříkrát sláva autoklanu Mlynářů, jak by řekla Iveta.

Děti seděly za stolem a jedly. Na pár vteřin si zacpaly ukřičené pusy. Barunka spořádala maso a brambory převalovala po talíři. „Proč nám někdy neuděláš třeba šišky s kakaem?“ zabručela vyčítavě. Bože, šišky s kakaem? To existuje? Kdopak jim je asi dělá? Odkud je znají? Od babičky? Možná ze školy, napadlo ji a představila si, jak strouhá brambory a klohní těsto.

„Fuj, šišky ne,“ oponoval Matěj.

Opláchl hrnec a napustila vodu do pánve, aby se odmočila. Šišky by se určitě daly koupit v nějakém obchodě.

Vybavil se jí umělohmotný tácek a na něm úhledné válečky zabalené v igelitu. Někde je přece viděla i s pytlíčkem máku...

„Slyšíš mě, mami?“ naléhala Barunka. „Proč neodpovídáš?“

„Jo, někdy vám je udělám,“ vzdychla odevzdaně.

„Ne, šišky jsou odporný,“ trval Matěj na svém.

„Nejsou!“

„Barbora mě štípla,“ rozeřval se Matěj, vidlička s nánosem brambor a omáčky mu upadla pod stůl. Rita se netečně ohlédla na červenavý flek pod stolem.

Zoufalé napomenutí „Barboro, neštípej ho!“ zaniklo v hlasitém nářku, který byl brzy vyšroubován do takové zvukové frekvence, při které se i hluchému zatmí před očima.

„Matěji, seber si tu vidličku a jez,“ pobídla syna, který se provokativně dloubal v jídle jen nožem, snad čekal, že máma přiskočí a vidličku mu podá.

Neochotně se sesunul pod stůl, ohnul se, sáhl pro vidličku, a když zvedal hlavu, uhodil se o roh stolu. Nářek se rozdrnčel znovu.

„Už jezte a přestaňte rvát!“ okřikla je. Sledovala svůj odraz ve skle, za nímž se rozlévala tma. Myslela na Lídu. Nehoda se stala v noci. Ke všemu na vedlejší silnici, kde projede jedno auto za hodinu.

„Mám na vidličce vlas, nějaký chlupy a smetí, nemůžu jíst,“ oznámil Matěj rázně.

Tak si pojd' vzít jinou vidličku, nebo si ji umyj, chtěla říct automaticky, ale vypadlo z ní jen netečné: „Tak nejez. Jdu se dívat na zprávy. Vy se teď najíte, a až přijdu, chci vidět prázdný talíře,“ oznámila tichým hlasem. Pak odešla. Spoléhalo na to, že pokud jim nebude dělat obecenstvo a rozhodčího, docela se shodnou a v klidu

se nají. Ona dnes byla bez večeře. Tedy relativně. Po příchodu domů totiž ochutnala ze všech balíčků, co vydala z tašky. Byl to ohavný zlozvyk, ale nemohla si ho odpustit. Dva druhy salámu, sýr, pomazánka, taveňák, na to jogurt, nějaký ten salát, a to celé hltavě zajedla rohlíkem, který loupala od prostředka, pak křupavé patičky a nakonec zbylo to měkké bílé, z čeho vždycky měla chuť udělat kuličku. Dále nemohla odolat čerstvému krající chleba a zapila ho mlékem rovnou z krabice. To vše spořádala během několika minut vestoje. Když k tomu připočítáme uždibování při vaření večeře, měla v břiše pěkný guláš. Přesvědčovala se však, že ji žaludek tlačí ze žalu nad Lídou.

Unaveně padla na pohovku a vzpomněla si na komedii *S tebou mě baví svět*. Děti se tam vůbec nehádaly, natož aby se praly, nikdo nevykřikoval: „Já mám hlad, já chci napít, tohle nejím, cos nám koupila dobrýho, já tě zabiju Báro, tyhle punčochy nechci, kup mi tenhle samopal...“ Slíbila si, že si ten film pro zlepšení nálady a zasloužený odpočinek pustí, hned jak dvojčata usnou. Zatím však zavřela oči a vychutnávala si tmou a ticho.

Ticho zde bylo opravdu zvláštní. Štěkali psi ve vzdálených zahradách, mrouskaly se kočky, praskaly trámy i sádrokarton a šustil vítr kolem rozestavěných domů. Teď se však k uším přikradl naprosto nečekaný zvuk, stejně jako včera. Pláč dítěte. Otevřela oči a pohlédla na prosklené dveře, kterými i přes předsíň prosvítalo světlo z kuchyně. Tohle není pláč mých dětí, můžu být v klidu, napadlo ji. Zase oči zavřela. Už včera si lámala hlavu, odkud nárek jde, protože jejich ulice je v bezprostředním sousedství pustá. Všichni bydlí na kraji, ve staré zástavbě. Majitelé některých rozestavěných domů mají malé děti. Ale v těchto domech se ješ-

tě bydlet nedá. Zaposlouchala se. Ne, tohle nebyl pláč miminka ani staršího dítěte. Tipovala spíš roční batole. Kdo by ale bral tak malé dítě na procházku v půl deváté večer, a to do ulice, která je v podstatě roze-stavěná? Nedalo jí to a došla k oknu. Neotevřela ho, ani se jí nechtělo odhrnovat záclonu. Jen tiše vyhlédla ven. Zahrada se topila ve tmě, veřejná lampa k zástavbě prázdných nových domů nedohlédla. Pruh světla z kuchyně olizoval terasu a dával tušit kousek chodníku k brance, kam starý javor vrhal děsivé stíny. Jeden z mála stromů z bývalého parku, který přežil zasítování pozemků, stavbu nové silnice a našťěstí nikomu nepřekážel. Pláč byl opravdu vydatný, ozýval se jako-by od branky. Snažila se zachytit pohyb či stín, možná se dítě ztratilo a nemůže najít cestu domů, potřebuje pomoci. Sousedé zleva mají dvouletou holčičku, jenže ti se ještě nenastěhovali. Z druhé strany byly pozemky oplocené, někde už měli základy, ale zabydlené domky stály až o kousek dál. Naklonila se, viděla, že v dálce na samém konci ulice, kde začínaly staré domy, některá okna svítí. Ale mohl to být jen odraz.

Naposledy pohládila očima zahradu, co se na jaře snad zazelená, a šla zkontrolovat děti do kuchyně. Pláč pustila z hlavy, třeba sousedi pro něco přijeli a jejich holčička už byla mrzutá. Nebo nějaká matka uspává dítě drcáním v kočárku.

Matěj všechno snědl a dojídal brambory za Báru. Ta však stála u francouzského okna na terasu, velké zvědavé oči přilepené na skle. „Nějaký dítě venku brečí,“ oznámila.

„Já vím, asi přijeli sousedi s Aničkou.“

„Nikdy takhle pozdě nejezdí,“ konstatovala.

„Tak asi udělali výjimku,“ opáčila Rita.

„Mohla bych jít ven a zavolat na ni?“ navrhla Bára opatrně.

„Neopovažuj se ty dveře otevřít!“ houkla Rita přísně. Bylo prostě málo pravděpodobné, že by venku bez pomoci plakalo jakékoliv batole, jistě má rodiče, ti ho ukonejší.

„Ale co když tam to dítě bude do rána?“

„Prostě ne!“

Vzlykot a usedavý nářek byly neodbytné, Rita měla chut' poslechnout, vyběhnout ven a podívat se, stejně jako to udělala včera, když děti spaly. Žádného člověka nenechá žalostný dětský pláč v klidu, natož ženskou, co má sama děti. Vnímala tu lítost, nebyl v ní ani náznak zlostného vztekání, jaké děti dokážou vyluzovat, když jsou mrzuté nebo si něco prosazují. V pláči se ozývala samota, zoufalství a prosba o pomoc. Včera letěla ven bez váhání a vůbec si nepřipouštěla, že nejbližší obydlí je vzdálený půl kilometru, ne-li víc. Vyřítla se na chodník ve snaze pomoci děťátku, případně rodičům v nesnázích. Ale nenašla nikoho, jen ticho a temné stíny.

„Bože, jak někdo může nechat dítě tak dlouho brečet? To ho nemůžou pochovat, nebo co?“ rozčílila se. „Asi tam přece jen dojdu,“ pohladila si chladné paže a upřeně se dívala do tmy.

„Třeba zlobilo a maminka ho vyhodila. Nebo umřela,“ začal Matěj rozvíjet teorie.

„Teď jsem viděla stín!“ zvolala Bára.

Rita na krku ucítila chladný závan strachu. Připlízl se náhle a rychle se šířil. Usadil se nad žaludkem a zrychlil jí dech, nervózně si mnula kůži, kterou ohraničovala podprsenka. „Kde?“ zamumlala.

„Támhle, u branky. Jako by se nám u plotu někdo plazil.“

Tak plazil! Někdo se tam plazil! To je bezvadný! Už jen to slovo zní odporně, člověk si představí něco slizkého, hnusného, zákeřného... Až doteď Ritě nepřipadalo nijak strašné, že v nové zástavbě kolem dokola zatím nejsou vůbec žádní sousedé. Naopak, byla šťastná, že tu nejezdí auta, a že si děti můžou hrát venku. Na jaře se sem určitě nastěhuje plno rodin zatížených hypotékou s dalšími malými dětmi. Jenže teď se tady plazí malé dítě mezi prázdnými novostavbami v půl deváté večer, venku mrzne a nikde ani živáčka? To je děsivé!

Vedle starého javoru se opravdu něco pohnulo. Dětský pláč nepřestával. Jenže stín neměl rozměry malého dítěte. Bára na ni tázavě pohlédla, její oči byly jak malé stříbrné korálky.

„Jdi od toho okna, půjdete spát,“ oznámila Rita rozechvěle.

„To nemyslíš vážně, že to miminko necháš venku brečet bez pomoci?“ Bára si dala ruce v bok.

Rita vzdychla. Nechtěla dětem říkat, že nářek slyšela už včera. Zároveň nechtěla vypadat jako zbabělec. „Dobrá tedy!“ řekla vztekle. „Půjdu ven, ale uvidíš, že tam nikdo nebude!“

„Né, mami, nechod! Co když je to vrah nebo nějaká nestvůra, co schválně brečí, aby vylákala lidi ven, a pak je sežere?“ naříkal Matěj.

„Ale prosím tě! Uхни,“ odstrčila Matěje, který skočil mezi ni a dveře na terasu.

„Maminko, prosím tě, ne! Nechci, aby tě to sežralo!“

„Ty jsi magor,“ vrtěla hlavou Bára.

Třeba mě „to“ opravdu sežere, pomyslela si Rita iracionálně.

Vyšla tedy ven a vstoupila v pantoflích na ledovou dlažbu. Mrazivý vzduch se jí okamžitě zaryl do kůže.